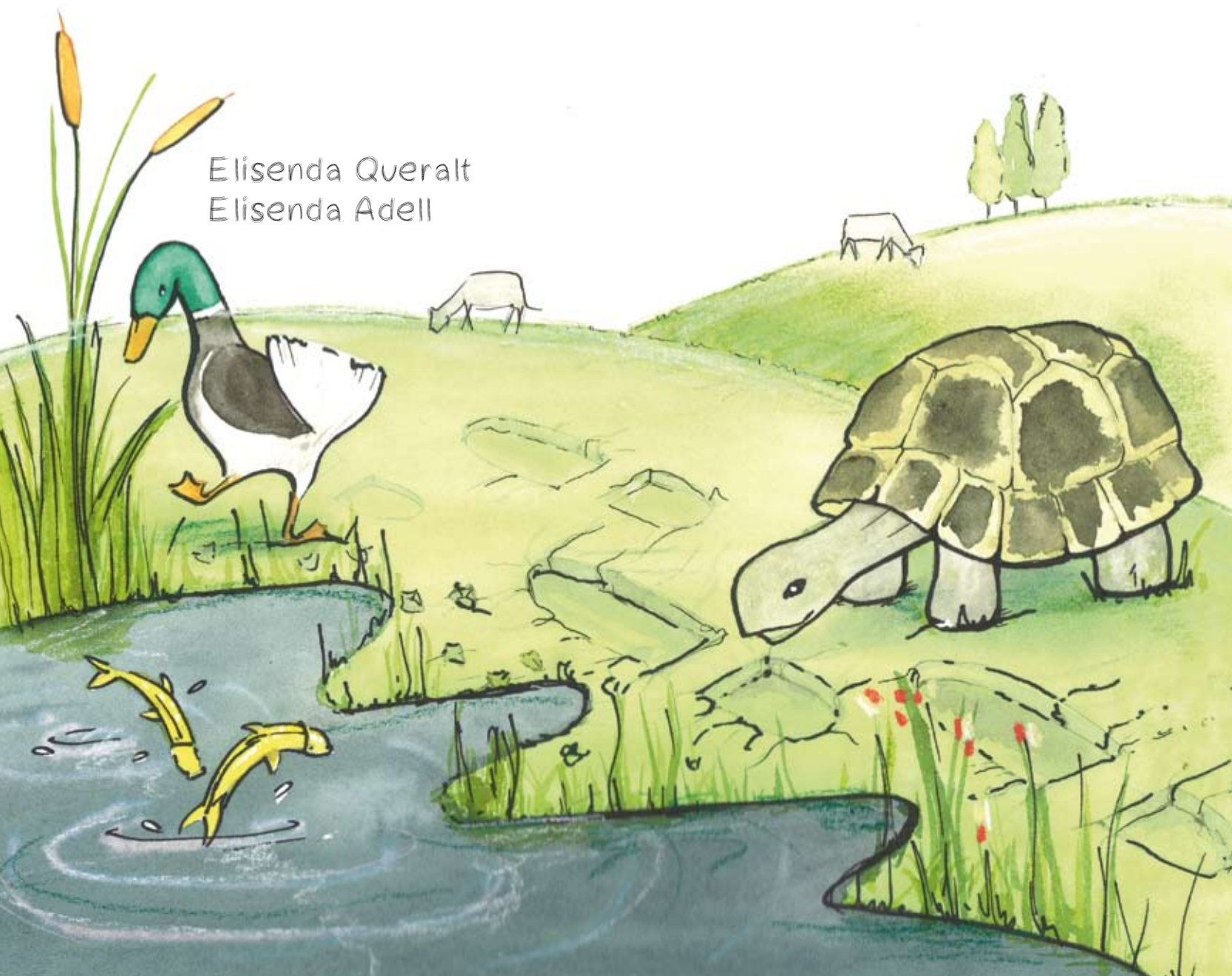


Què passa a la bassa?

Elisenda Queralt
Elisenda Adell



Què passa a la bassa?

Què passa a la bassa?

Edició:

Xarxa de Custòdia del Territori

Sagrada Família, 7 (Universitat de Vic)

08500 Vic

Tel. 93 886 61 35

www.xct.cat

Primera edició: novembre 2012

Coordinació: Xarxa de Custòdia del Territori

Text: Elisenda Queralt

Il·lustració: Elisenda Adell

Disseny i maquetació: l'Apòstrof SCCL - www.apostrof.coop

Impressió: Cevagraf - www.cevagraf.coop

Dipòsit legal: B. 33348-2012

Aquest conte ha estat imprès amb paper reciclat i tintes ecològiques fetes amb olis vegetals.



Excepte quan s'indiqui el contrari, aquest llibre està subjecte a una llicència Creative Commons. Si voleu veure una còpia d'aquesta llicència accediu a: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0>

Aquest conte forma part del projecte LANDLIFE: Boosting land stewardship as a conservation tool in the western Mediterranean arch: a communication and training scheme (LIFE 10/INF/ES/540), liderat per la Xarxa de Custòdia del Territori (xct) i cofinançat per la Comissió Europea i el Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya.

Per a més informació del projecte consulteu el web: www.landstewardship.eu



La primavera ha arribat, i el bosc s'engalana amb colors, aromes i música. Avui tothom està atrafegat! El Grill es frega les ales que encara sonen desafinades i la Mallerenga tria branquillons per construir el seu niu. Molts animals es desperten del son hivernal. Quants badalls!

Rac-rac, rac-rac.

Qui grata la terra? És la Lola! Amb els ulls endormiscats, la Lola busca el sol. «Un any més puc gaudir d'aquest indret» —pensa— «i aviat en faré cinquanta!» —sospira.



Com que l'aigua de la bassa està enterbolida, la Papallona es contempla en una gota de rosada. Tot d'una, un soroll l'espanta.

Xif! Xaf! Xof!

—Veniu tots! —cria l'Ànec—. Les carpes comencen a festejar!

Els animals s'apressen per veure l'espectacle. La Lola, que tampoc es vol perdre els salts, s'hi acostava poc a poc.

«La Vaca i l'Ovella ja hi són» —pensa mentre somriu observant les petjades.

«Ep! Aquesta no és d'animal! On l'he vist abans? Em fa mala espina» —rumia una mica amoïnada. I decideix investigar.



Mentrestant, l'Eriçó fa una proposta:

—Atenció! D'aquí a pocs dies la Lola farà cinquanta anys. Li fem un regal especial?

—Jo voldria col·laborar, però haig d'explorar nous territoris —s'excusa l'Escarabat.

—A mi em sembla que als cinquanta ningú està per regals —comenta l'Ànec.

La Mallerenga també opina:

—Doncs jo penso que és una idea magnífica...

—A mi no em van fer cap festa d'aniversari!

—l'interromp el Grill.

No hi ha manera que es posin d'acord.

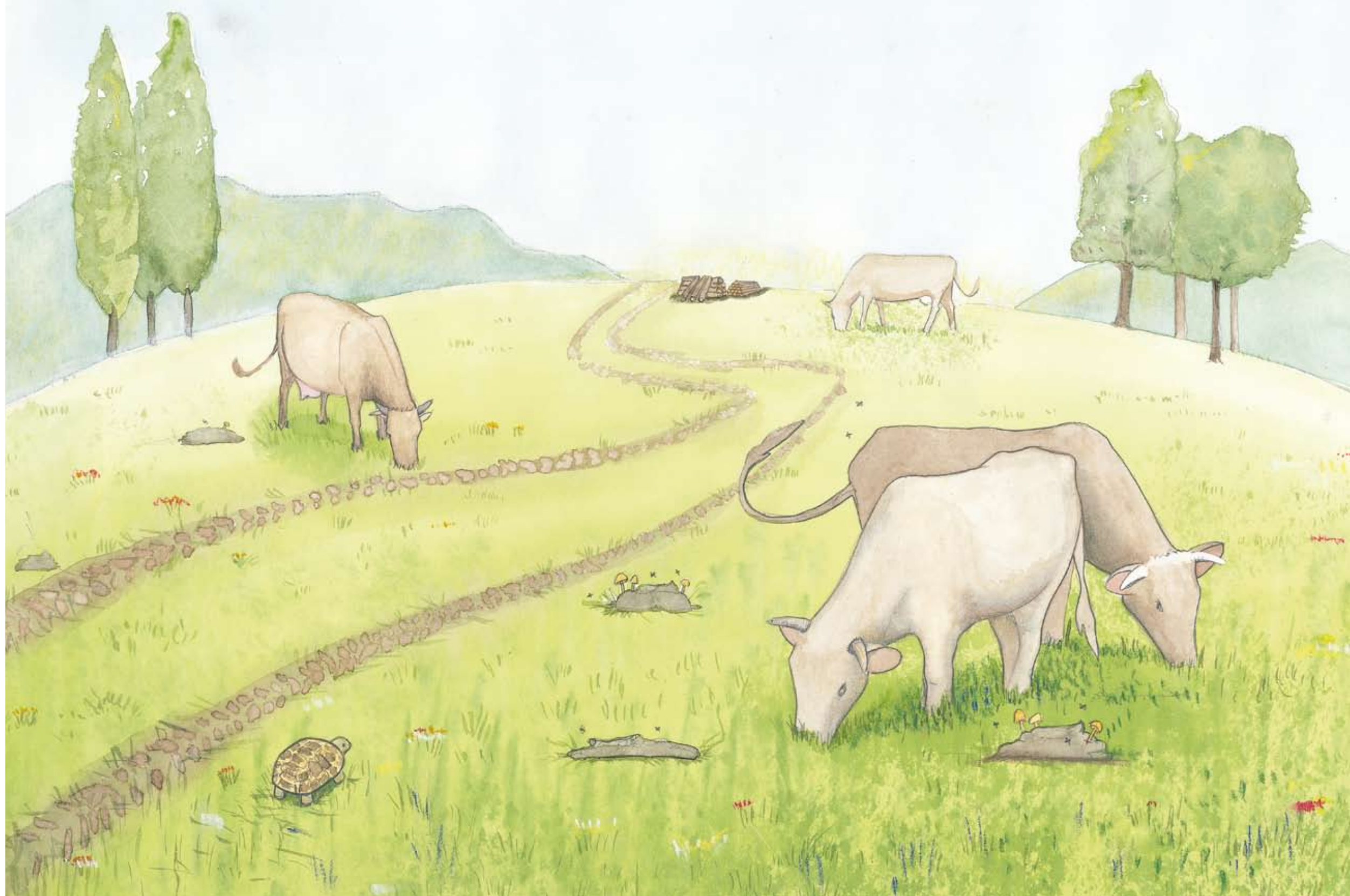


La Lola arriba al prat i veu una cosa estranya a la llunyania.

«M'hi acostaré per esbrinar què és» —pensa— i ja cal que vigili on poso els peus! —riu.

Quan s'apropa a l'objecte voluminós veu que és un feix d'estaques. «Qui les ha dut fins aquí? I... per què?» —es pregunta la Lola.

A continuació, es fixa en el camí. «Mmm... quan ho he vist això? És clar! El dia que en Ciscu va desaparèixer!» —recorda. I un calfred li recorre el cos de dalt a baix.





A la bassa, la discussió continua.

—Si jo fes cinquanta anys, m'agradaria visitar alguna bassa de l'estranger —diu l'Escarabat.

—Doncs jo crec que el què li convé és un massatge de fang. Fa miracles amb les arrugues i li quedarien unes escates finíssimes! —opina la Papallona.

Uns metres més enllà, la Lola segueix inspeccionant el territori. Sota la fullaraca, nota un objecte sospitós. L'ensuma i el mossega. «Tot això és molt estrany» —pensa.

La Lola es comença a amoïnar de veritat.



Ja és de nit. El Gripau surt del cau i camina cap a l'aigua per fer un cop d'ull a les seves cries. Ja deuen tenir quatre potes!

Brrrrrr! Iiiiiiih!

Un soroll estrepitós i la llum de dos grans focus el deixa immòbil. La Lola ho ha vist tot. El cor li bateja tan de pressa que li costa respirar.

—Petjades estranyes..., estaques..., sorolls i llums en plena nit... La bassa està en perill! —tremola la Lola.



La Lola reuneix els animals.

—Amics, hi ha criatures que ronden per la bassa. Hauríem d'aturar-les! Les nostres vides estan en perill!

—Vaja, avui he quedat. Anem-hi demà? —pregunta la Papallona.

—Vols dir que no són imaginacions teves? —diu l'Escarabat.

—Lola no hi pensis tant i posa més muuuuúsicaaaa a la teva vida! —cantà el Grill.

—Jo t'hi acompanyaria, Lola, —fa la Granota— però en el meu estat...

De sobte, el cel s'enfosqueix i el vent comença a bufar. S'acosta una tempesta!



En un tres i no res plou a bots i barrals. La Lola ha decidit seguir tota sola el rastre del camí. Quan les cames ja li tremolen de fred i cansament, veu dues criatures sorolloses que es donen la mà. Per fi les ha trobat!

La Lola accelera el pas però... ai las! s'entrebanca i queda tombada de panxa enlaire. Què farà ara? S'ha donat un cop al cap i no té forces per girar-se... La Lola ha perdut el coneixement!

Unes mans fortes
recullen la Lola i se
l'enduen lluny del camí.



Han passat uns dies. Al bosc regna la tristor perquè la Lola continua inconscient.

—En comptes d'anar a buscar parella, l'hauria d'haver acompanyat —somica la Papallona.

—Però si tu no pots volar quan plou —la consola l'Eriçó—. Jo, en canvi, sí que hauria pogut anar amb ella i defensar-la amb les meves espines...

—De poc serveix lamentar-se ara —intervé el Grill—. Siguem optimistes... I en aquell instant, la Lola obre un ull.

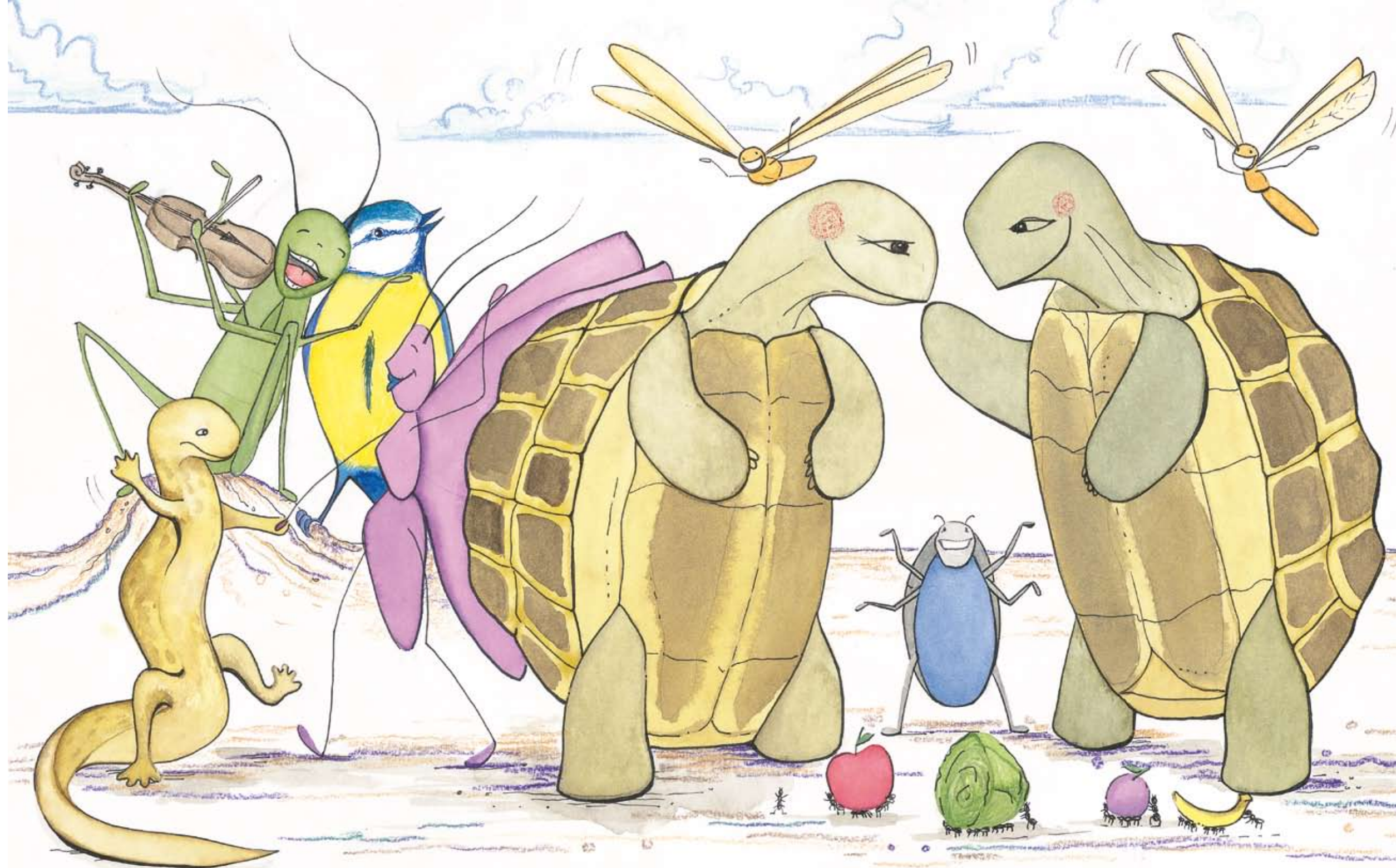


L'alegria ha tornat al bosc!
—La Lola s'ha despertat!
Per molts anys, Lola! —criden
els amics.

Tot seguit, les formigues
arriben amb les menges que
més agraden a la Lola, mentre
el Grill i la Mallerenga fan un
concert.

—Lola, també han vingut
les libèl·lules i el Tritó —diu
l'Escarabat—. I mira qui vaig
trobar vora l'hort! —afegeix,
picant-li l'ullet.

—Oh! En Ciscu! —exclama
la Lola, que en veure'l s'ha
posat vermella—. Moltes
gràcies! Quin banquet! Però,
amics meus, les petjades...,
les estaques..., els sorolls...





Els animals condeixen
la Lola a la bassa.

—Mentre dormies, hi ha
hagut molt moviment per
aquí. Van venir les criatures
sorolloses i fixa't com han
deixat casa nostra! —assenyala
l'Ànec.

—Amb aquestes bogues,
festejarem amb més intimitat!
—somriuen les carpes.

—En aquest tancat hi
penjaré unes teranyines
magnífiques! —riu l'Aranya.

—I a mi m'han regalat
un niu nou! —afegeix la
Mallerenga.

—No hem de patir, Lola
—la tranquil·litza l'Eriçó—.
Les criatures sorolloses només
ens volien fer una foto de
família!



La Terra no és una herència dels nostres
pares, sinó un préstec per als nostres fills

Antic refrany indi

CUSTÒDIA DEL TERRITORI

La **custòdia del territori** és una estratègia de conservació del patrimoni natural, cultural i paisatgístic del territori basada en la participació directa, activa i voluntària de nombroses persones, procedents de col·lectius diferents (societat civil organitzada, persones propietàries i usuàries del territori, administracions públiques, ciutadania, empreses, etc.), que treballen conjuntament per assolir un objectiu comú: conservar la diversitat biològica, els paisatges més representatius o escassos del nostre país, i el patrimoni cultural i social associat.

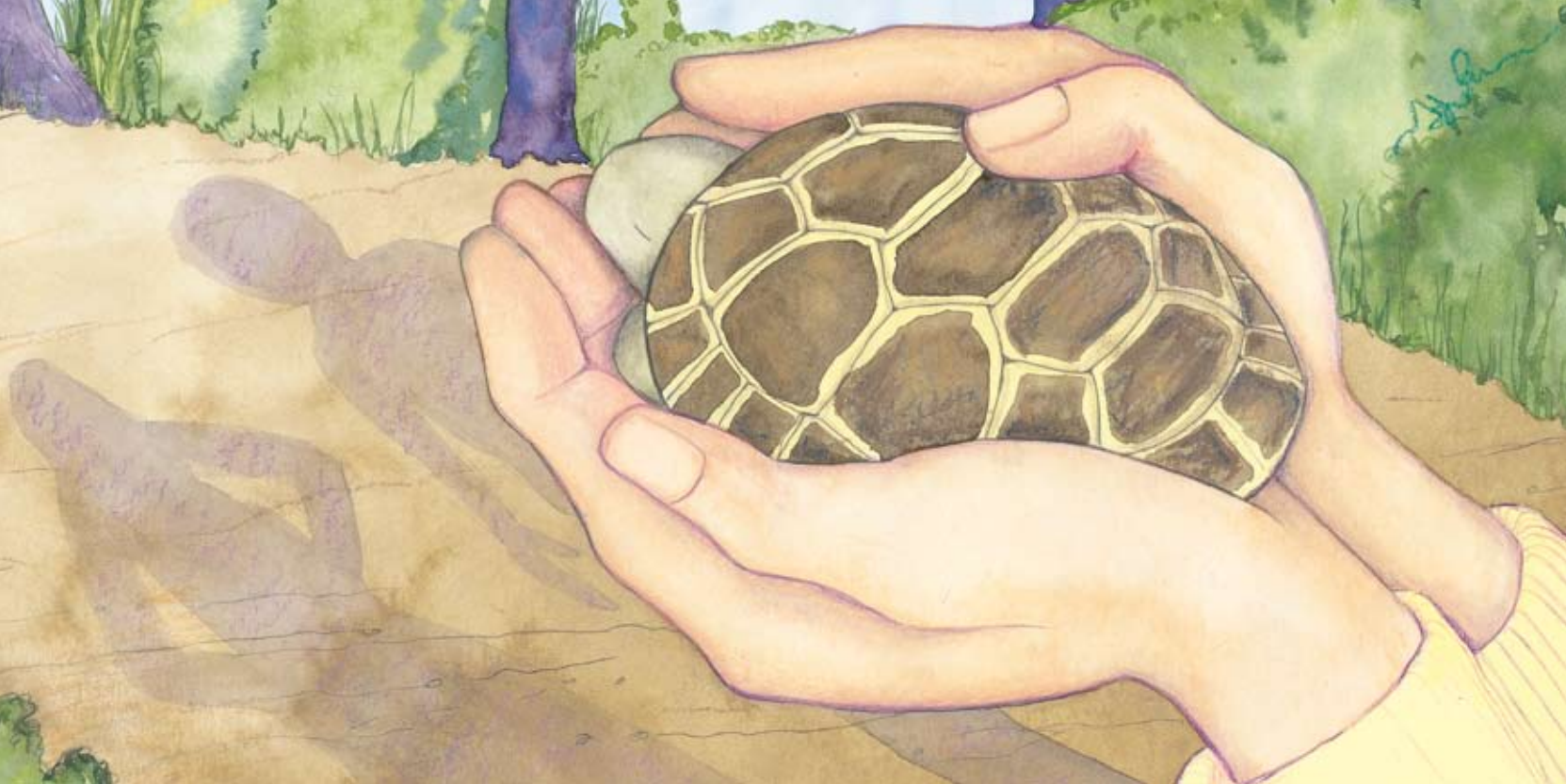
Les persones i la terra són els elements fonamentals d'aquesta filosofia innovadora caracteritzada per la voluntarietat, el diàleg i la corresponsabilitat dels seus protagonistes.

A la pràctica, la custòdia del territori es concreta en pactes voluntaris que acorden les **entitats de custòdia del territori** (organitzacions sense ànim de lucre, públiques o privades) i les persones propietàries dels terrenys amb valors a conservar. Aquests pactes, que es plasmen en els documents anomenats acords de custòdia del territori, estableixen compromisos per a les dues parts dirigits a mantenir o recuperar el medi natural i el paisatge de les finques.

Per a més informació:

www.viulaterra.cat i www.landstewardship.eu





Amb el suport de:



(LIFE 10/INF/ES/540)

Els socis del projecte són:

